

АЛБУМЪ

Ив. Карановски

РУЧЕЯТЪ

Нощта забулва всичко въ тъмнина.
Погалва лекъ вѣтрецъ лозини клонки,
Въ градината е странна тишина;
Цвѣтята сж затоворили коронки.

Единственъ само ручеятъ звучи,
На лунна свѣтлина слѣди чертае.
Съ наведени надъ книгитѣ очи,
Сѣдимъ съ другаря въ паметната стая.

Дали четеше той тогазъ, не знамъ,
Но азъ напраздно въ книгата се взирахъ:
Не бѣше моятъ духъ тогава тамъ,
А другадѣ унесенъ се намирахъ.

Тайнственъ ромолтъ прѣмамва менъ,
Говори ми на своята рѣчъ магична
И носи ме въ мира на свѣтълъ блѣнъ
Чрѣзъ трепета на пѣсенъта ритмична.

Така зовеше тишината вѣнъ,
Така звучеше ручеятъ въ лѣхитѣ,—
Като че въ него чувахъ самъ прѣзъ сънъ
Гласа на сълзитѣ и на мечтитѣ...

ВЪ РАВНИНАТА.

Задъ ридъ се слънчевъ залѣзъ скри,
И постепенно въ равнината
Спокойствие се въдвори
До сѣнката на планината.

Орачъ, останалъ късно самъ,
За у дома си се прибира:
Едвамъ отъ ралото му тамъ
Като молитва екъ замира.